

[Carsten Andersen]

ministrative arbejde. Jeg kan godt klippe det ud i pap. Jeg skal gerne ansøge om, hvorvidt jeg kan få det bukket i neon, hvis det er et spørgsmål om, hvordan budskabet meddeles.

Når socialministeren siger, at der er spurgt i kommunerne, og at der er spurgt blandt medarbejderne, og de siger det samme som hr. Carsten Andersen, så er vi i den situation, at vi må spørge, om det måske ikke er socialministeren, der har uret, eller om det måske er Socialministeriet, der ikke har lagt øret til jorden og hørt, hvordan tingene kan laves. Det er jo hændt før; hvorfor skulle det ikke være hændt i denne sag?

Lad os så afgøre det på demokratisk vis og lave et forsøg omkring det, som der er et flertal som prøver. Kan vi så ikke lave et forsøg med, om det er til at skille ad? Det, der ligger i vores forslag, er, at vi tager det ud af administrationskontoret og sætter det i gang ude i marken; det er dér, adskillelsen helt klart ligger. Og så vil vi måske opnå den tilfredsstillelse, at forbruget af skriveborde og af tonsvis af papir inden for det sociale område bliver mindsket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af rådgivningscentre og behandlingsinstitutioner for voksne med psykiske lidelser.

Af Carsten Andersen (SF), Jytte Hilden (S) og Duetoft (CD) m.fl.
(Fremsat 26/1 90).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

Beslutningsforslag nr. B 55 lægger op til, at der med hjemmel i bistandsloven indføres en amtskommunal forpligtelse til dels at sørge for, at der er mulighed for oprettelse af åbne rådgivningscentre, der kan yde behandling og rådgivning til voksne med psykiske lidelser, og dels at sørge for, at der er mulighed for optagelse i behandlingsinstitutioner eller bofællesskaber for samme gruppe.

Den problemstilling, som forslagsstillerne her er inde på, er vi i regeringen i høj grad klar over. Der er ganske givet, ikke mindst i de store byer, opstået socialpolitiske problemer i forbindelse med omlægningen af psykiatriområdet og samfundsudviklingen i øvrigt.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at målgruppen for Sundhedsministeriets temaplanlægning er mennesker med både psykiske lidelser og sociale problemer. Der er derfor væsentlige socialpolitiske sider, som vi må forholde os til.

Indledningsvis må vi dog sige, at regeringen må tage afstand fra en finansiering af behandlingsinstitutioner og bofællesskaber som foreslået med 75 pct. stat og 25 pct. amt, svarende til den gældende finansiering af forsorghjem m.v. Det er, hvis jeg skal sige det, en lidt gammeldags forestilling, der ligger bag dette, og det er da heller ikke det, man foreslår i den betænkning, som netop er kommet fra amtskommunerne.

Når det er sagt, kan vi et langt stykke erklære os enige i forslagsstillerens beskrivelse af problemerne. Disse problemer er bl.a. baggrunden for, at psykiatri og distriktskykiatri er emnet for temaplanlægning i amtskommunerne i 1989-90. I forbindelse med temaplanrunden er nedsat en følgegruppe med medicinaldirektøren som formand og med repræsentanter for Sundhedsstyrelsen, Amtsrådsforeningen, Socialstyrelsen, Københavns og Frederiksberg Kommuner, Kommunernes Landsforening og Sundhedsministeriet.

I det debatoplæg, Sundhedsministeriet har udsendt, er amtsrådene anmodet om at indsende deres temaplaner til Sundhedsministeriet pr. 1. april 1990. Herefter skal følgegruppen medvirke til en samlet afrapportering af temaplanrundens gennemførelse samt evaluering af distriktskykiatriske projekters egnethed.